

Dječji vrtić Oršula, Sibenik

Kome treba škola?

Marica Milčec

Sjećate li se vremena kad su djeca prije polaska u školu trebala znati tek kako se zovu i gdje su doma, te imati propisanu visinu i težinu?

Današnji predškolci osim adrese i broja svog kućnog telefona trebaju znati i brojeve mobilnih uređaja svih svojih ukućana.

Nastavim li nabrajati što bi sve predškolac danas trebao znati prije polaska u školu, definitivno ću vas "ubiti u pojam", a to ne želim. I sama držim da je daleko važnije da

su moji predškolci zdrava i sretna djeca, a školskim radostima (i gadostima) ionako neće uteći ma kako i koliko mi uspješno participirali u njihovoj pripremi na tako značajan korak u životu. Priprema djece za školu tema je ovog broja vrlo nam časopisa i tome nemam što dodati, a svojim bih komentarom ovu ozbiljnu temu neozbiljno relativizirala.

Trenutno sam zaokupljena jednim sasvim drukčijim pogledom na školu – pogledom upravljenim u

dnevnik jedne odgajateljice

daljnu, u prošlost, nekim uspomenama. Uspomenama na djecu koja su me ostavila! Zbog škole, bahate ljepotice koja obećava!

Nikada neću zaboraviti Ivana koji mi je nakon nekoliko uzastopnih upita voli li me barem malo, odgovorio niječno, a nakon što sam nastavila inzistirati, odlučno mi priopćio: "Volim te puno!"

Kako da zaboravim Silviju koja mi je, nakon što je čula da mi je umro tata, ponudila da podijelimo njezinog? A njezin tata je radio u drugom gradu i kući dolazio samo vikendom i praznicima.

A Maja, vragolasta Maja, na završnoj je svečanosti u slobodnom programu zapjevala: "Ja bih htjela biti školjka za wc, da sam školjka za wc gledala bih ..."

Još se dandanas pitam jesu li mi vjerovali da to od mene nije naučila.

U živom mi je sjećanju i Tomi, majušni, sićušni dječak pred čijim sam umom osjećala strahopoštovanje, ali koji nije mogao zavezati cipele ma koliko se trudio. Još ga čujem kako mi objašnjava pripremu pirea od krumpira: "Moraš oguliti i u vodu staviti krumpire. Kad se skuhanju, zdrobiš ih vilicom ili onim za to, staviš putreka i malo vrhnjeka. Ak imaš. Ak nemaš, onda niš. I putrek je dosta. Ali s vrhnjekom je bolje!" Na pitanje o ljubavi, glatko odgovara: "Ljubav je kad te ja volim!"

Nedavno sam na TV-u u jednom kvizu prepoznala svog genijalnog Bojana koji nije mogao zaspati jer "bubica ga gleda" s lista sobne biljke. Sjećam se i Kristijana, samozatajnog i povučenog dječaka koji mi je priuštio mnoge mirne kavice (nekad je to odgojiteljima bilo dopušteno!) dok je čitao djeci. Sve po izboru – na latinici ili ćirilici – svejedno, dobro je vladao s oba pisma.

A Igor, mili moj bucko, krišom je mami uzeo svu zlatninu i darovao je meni uvjeren da čini nešto prihvatljivo. Kad zatvorim oči, još vidim majčino čuđenje zbog tog čina koji je dokazao da u srcu njezinog sina jedinca i ja zauzimam jedno mjesto.

Vjeko, junak priče o lovu na zečeve, za Dan žena svojoj je teti donio najmiliju igračku nevjesto utotanu i oblijepljenu selotejpom. Čarolija je u tome da je to njegova najranija igračka

ka na kojoj su vidljivi tragovi prvih zubi iz rane istraživačke faze. Danas je to moja najmilija amajlija. I ljepilo je još tu. Zasinim svaki put kad je vidim, ali sve mi ide od ruke kad je uz mene.

S jedimo na terasi, a na katu iznad nas vreva školskog odmora. Odjednom na stol, srećom nikome na glavu, pada teglica s biljkom. Koristim situacijski poticaj i odgojno djelujem nastojeći im poručiti kako ne bi bilo zgodno da oni sutra, kad budu tamo gore, nastave s istom praksom, tj. gađanjem teglama. Na to me Ivan utješi izjavom da on neće bacati tegle: "Ja ti bum pljuval!" Jer, to ne boli! Barem ne kao tegla u glavu. Sunce moje malo!

Vjerujem da sada razumijete zašto sam pomalo ljuta. Niko nikada nije imao toliko ljubavi zbog koje se toliko puta osjetio napuštenim. Osim mene! Osim vas!

I tako, sjećajući se, ne mogu izbjeći pitanja. Opet!

Jeste li dovoljno zreli da se veselite što vas zauvijek napuštaju?

Jesam li ja zrela za njihov odlazak u školu?

Je li isti osjećaj kad vas ostavljaju rođena djeca?

Hoćete li se i onda osjetiti podvojeno zbog radosti i tuge koje istovremeno osjećate?

Koliko lijepih, a ujedno i tužnih uspomena, stane u prošrećan odgojiteljski vijek?

Z nam, zarastu te rane između generacija, ali svaka ih ponovno otvori. Misliha sam, s vremenom ću se naviknuti. Još nisam! Hoću li ikada? U mješovitoj skupini tome ste izloženi svake godine, ali nikad se ne naviknete. Svaki put vam slome srce! Jedina vam je utjeha da ste dali sve od sebe kako biste im pomogli da rastu i poučili ih letu. Radujte se jer, kad netko raste, sigurno je da će i narastiti! Kad netko jednom nauči letjeti, tom porivu ne može odoljeti – letjet će uvijek! •

